

A•KALEMLER

14

AYLIK KÜLTÜR SANAT EDEBİYAT DERGİSİ - YIL: 2 - KASIM 2018 - FİYATI: 5 ₺

OKURA SELAM OLSUN

Dergimiz yayın hazırlığındayken şair Bahaettin KARAKOÇ'u kaybettik. Türk şiirinin başı sağ olsun. Artık asil kelimelerin şiire taşınması daha güç olacak. Duru Türkçe öksüz.

A•Kalemler dergisi olarak 2. Kayseri Kitap fuarındaydık. Okurun kitaplara ve dergimize karşı ilgisi bizi son derece memnun etmiştir. Okur azlığından hep şikâyetçi olunmuştur. Nitelikli okurun varlığı göz ardı edilmiştir. Ülkemizde iyi eserler yeterince karşılık buluyor. Bundan mutluluk duymak gerekir.

Genç bir dergi olmanın getirdiği güçlüklerle uğraşmak zorunda kalıyoruz. Kültürün ve dilin tabii canlılık arz etmesi insanımızın duyarlılığını hafifleten temel etkenlerden. Kültür ve medeniyetin canlı olarak varlığını devam ettirdiği yerler dergilerdir. Bizim gibi yeni, genç kalemlerle tabii oluşum halinde vücut bulmuş dergiler dünyada daha çok ilgi ve dikkat çekerler. Diğer dergilere nazaran anlamlı bulunurlar. Kadro veya bir fikir etrafında boy gösteren dergiler daha yapay bulunurlar. Bizde ise durum hiç te öyle değil. Bu konuda ne söyleyeceğimizi bilemiyoruz.

Birinci önceliği edebiyat ve sanat olan dergiler hayatın tabii ve duru akışını daha gerçekçi yansıtır. O nedenle daha çok merak konusu olurlar. Bu tür dergiler genç yazarlar içinde açık bir okuldur. Biz böyle bir dergiyiz. Herhangi bir ideolojik kampa ait değiliz. Yalnızca kültürün ve var edebildiğimiz değerlerin sözcüsüyüz. Bir grup, bir fırka veya cemiyetle ilişkili olarak bu işe girişseydik elbette daha geniş kitlelere ulaşabilirdik. Bu durum bizi gerçeklikten ve toplumun diğer katmanlarından uzaklaştırırdı. Hakikatin yanında yalnız başımıza da olsa yer almaktan daha huzurlu olacağımız bir durum bilmiyoruz. İyi ki bilmiyoruz. Bu konudaki acemilik üstümüze çok yakışıyor.

Hayat her zaman ilginçliklerle doludur. Edebiyat sanatı, roman, hikâye, şiir, vs. o nedenle ilginçtir. Her sayımızda aramıza yeni katılan isimlerle daha güçlü bir dergi oluyoruz. Geçen sayımızda "21. Yüzyıl Türk Şiiri" konulu dikkat çekici yazımız bu sayıda da devam ediyor. Önemli tespitlerin yer aldığı böyle bir yazıyı yayınlamak bizim için kazançtır. Samimi ve içten düşüncelerin yer aldığı bir dergi olalım istiyoruz.

Karakter ve kişilik sahibi bir insan veya dergi olmak hiç te kolay değil. Asil okura bir kez daha selam olsun.

A•KALEMLER

- Selim TUNÇBİLEK
"21.Yüz Yıl Türk Şiiri II"
- Fatma DAĞLI
"Oyun Bitti"
- Mustafa IŞIK
"Akşamın Gezginini Yok"
"Gidişine Yıldız Ismarlamak"
- Bahaettin KARAKOÇ
"Türk Şiirinin Beyaz Kartalı"
- Zehra Meral
KONŞUK İVECAN
"Ağaçlar Katil Olacak"
- Hızır İrfan ÖNDER
"İstemem"
- Selin Meriç ÜNAL
"Doğru mu Zaman,
Yanlış mı İnsan"
- Burhan KALE
"Derinlik"
- Zehra AKKAYA
"Yatalak"
- G.Ebru BULKURCU
"Vakit Vuslat"
- Nursel KEÇE
"İlk Şiir"
- Mustafa YILMAZ
"Serçeözü"
- Kurtuluş ÇELEBİ
"Arz Cazibesi"
- Selçuk ŞAMİL
"Özgün"
- Yüksel AKÇAYIR
"Akşamlar"

21. YÜZYIL TÜRK ŞİİRİ (ÜÇ TARZI ESTETİK) II

Selim TUNÇBİLEK

Toplamları anlamının en iyi yolu, anlamaya çalıştığımız toplumun diliyle yazılmış şiirleri incelemektir. O dille yazılmış şiirlerde bütün bir toplumun duygu, düşünce ve topyekûn hayatı ile zihniyet dünyası vardır. Görüşler ve düşünceler evrenselken duygular yerel ve özeldir. Şiir duygu ve düşüncelerden arındırılarak ne yazık ki yazılamıyor. Şiirin kıymeti de buradan kaynaklanıyor. Bu alanda yapılmış çalışmalardan birini belki de birincisini Prof. Dr. Sabri Ülgener Hoca Zihniyet Değişimleri alanında yaptığı çalışmalarıyla ortaya koymuştur. Onun eserleri neredeyse bütünüyle bu alandan toplanmış bilgilerle şekillenmiştir. Bir toplumu doğru ve derinlemesine anlamının en başarılı yolu o toplumun şairleri ve onların kaleme aldıkları şiirler olagelmıştır. Fransız toplumunu Fransız şairlerinden daha derinlemesine ortaya koyan roman dışında ne vardır. Bu anlamda şiir romana göre daha sahih bir nitelik taşır.

Şiir yaşanılanı daha kestirme bir dille ifade eder. Şiir diğer edebî türlere göre daha derinlikli bir metindir. Şiir aklın dışında bir alana yerleşir ve söyleyeceklerini oradan söyler. Nesir gibi aklın kılavuzluğunda yol almaz. Şiir bilinçaltında yer eden duygu ve düşüncelerin gün yüzüne kolay çıkmasını sağlayan edebi türdür. Şiirin toplumun içinde bulunduğu sosyal ve siyasi çalkantılara doğrudan tepkiler veren bir özelliği de vardır. Toplumsal problemlere duyar-sız şiirin yaşadığı, hiçbir dönemde görülmemiştir.

Zira şairinin şuurlatını doğrudan yansıtmaya durumu vardır. Roman gibi davranmayarak dolaylı kelimelerin tuzağından düşmekten kendini korumasını bilir şiir. O nedenle edebi türler arasında en zor ve en soylu sanat olarak görülür.

İnsanlık yazılı düşünce oluşturmaya başladığı andan itibaren ona güzellikler katmanın yollarını da arayıp durmuştur. Şiir bu güzelliklerin başında gelir. Sanat olarak adlandırılması da bu sebeptendir. Türkçe de yazılı dil haline geldiği yıllardan itibaren kendi değerlerine uyumlu güzelliğin peşinde olmuştur. Dil bu arayışlarla gelişip güzelleşirken çok farklı değerler de yaratmıştır. Dilin yarattığı bu değerler kültürler ve medeniyetler için son derece önemlidir.

Türkçenin şiirle ürettiği değerlere baktığımız vakit üç ana güzellik üzerinde ilerlediğini ve

birikim sağladığını görüyoruz. Bunlar: Hece Şiiri güzelli, Divan Şiiri güzelliği, Serbest şiir güzelliğidir. Şiir dilimizin yarattığı bu üç güzellikte Türkçe için son derece önemlidir. Bunların hiçbirisi diğerine rakip olmadığı gibi diğerinin güzelliğini de reddetmez. Aslında dil kendine sağladığı yeni ve farklı imkânlarla tarihi yolcuğunu güzelleştirmek ve daha değerli hale getirme şansını ve bu yollarla kazanmış olur. Bunu reddetmek mümkün değildir.

Dilin hayatla bağı çok kuvvetlidir. Hayatımızda, zihnimizde, rüyamızda, hayalimizde, dünyamızda, geleceğimizde, ümidimizde, korkumuzda ne varsa dilimizde de onlar var. Hatta dil öncelikle gündelik hayattan ve düştüden beslenir. Gelecekle ilgili düşleri ve düşünceleri olmayan dilin geleceği de olamaz. Dilde üretken olmak ancak hayatta da üretken olmakla mümkündür. Hayattaki gelişmeleri yeterince anlamlandırıp tanımlayamayan dil hayatla bağını koparır. Ölmeye mahkûm olur. Hayatınızın her hangi bir alanını; ister bu bilim alanında olsun, isterse hukuk ve isterse din sahasında veya başka alanlarda olsun kendi dilinizle adlandıramıyorsanız o dil için kültürel tehditler baş göstermiş demektir. O nedenle dil hayatın aynasıdır. Dil onu konuşan insan topluluğunun hayatıyla karılarak harmanlanır öyle meydana gelir. Türkçe de Türk insanının hayatıyla yoğrularak oluşturulmuştur.

İnsan denen varlık ise yaşadığı zaman dilimi ve yaşadığı mekânla sınırlanmıştır. Dolayısıyla dil yaşanılan dönemler ve devirlerin özelliklerini de yansıtır. Bu yansımaları çeşitli zaman ve mekân tanımlarıyla tarif etmek tanımlamakta sakınca olmasa gerektir. Dilin sürekliliği içinde geçirilen hayata bağlı zaman dilimleri bir geleneğin oluşumunu sağlar. Gelenek bir anlayışın devamlılığı anlamını da taşır. Hece şiirimizin oluşum safhasındaki hayatın anlamı ve derinliği onun geleneğini oluşturur. Divan şiirimizde de durum aynıdır. Serbest şiirimizde de...

Her güzellik aynı dil gibi hayatın içerisinde çıkarılmış güzellikleri yansıtır. Türk şiirinin kendi hayatından çıkardığı gelenek oluşturmuş ilk estetik değer hece güzelliği olmuştur. Hece şiiri Türk toplumunun kuralları olan düzenli hayatının dil vasıtasıyla ürettiği kalıcı değerlerden biri olmuştur. Sözlü ve yazılı geleneğin en köklü değerlerinden biri olan

hece şiiri toplumun zevklerini, tasalarını, ümitlerini hâsılı ruhunu yansıtan hala canlılığını koruyan yazılı güzelliklerimizdendir. Bu güzellik ortaya çıktığı andan itibaren aynı zamanda toplumun bütün inanç ve değerlerini aktarmada da önemli bir görev üstlenmiştir. Türk toplumunun geçirdiği bütün zihni değişimin safhaları bu şiirden takip edilebilir.

Türklerin İslamiyet'i kabulüne kadar olgunlaşarak gelişen hece şiirimiz İslamiyet'in kabulünden sonra da devam etmiş ve İslam'ın kültürel birikiminin kazanımlarında Türk hece şiirine tesirleriyle daha nitelikli hale gelmiştir. Yunus Emre bunun en açık göstergelerinden biridir.

Türkçe yazılı şiir geleneği içerisinde hece alışkanlığı ile güzellik değeri yaratırken Müslümanlık sonrası bu gelenek zayıflar ve Arap, Fars edebiyatının Türkçeye tesirleriyle Divan Şiiri güzelliğine kapı aralar. Artık yeni hayat kaidesinin getirdiği kurallara şiirimizde uyum sağlamak zorunluluğu duyar. Hayatımız artık sadece geleneksel Türk hayatının kuralını yansıtan ve ondan oluşturulmuş hece kuralına İslam'ın ve Müslümanlığın getirdiği daha kurallı bir hayata yönelmiştir. Bu yönelişin şiirimize yansıması Aruz ve Divan estetiği geleneğinin doğmasına yol açmıştır. Uzun yıllar kendimizi ve evrende var olan hadiseleri şiirsel olarak bu estetik değerler içinde kalarak anlamaya ve anlamlandırmaya çalıştık. Aruz vezin kalıbı içinde şiirler üretirken dilimizin hece şiiriyle oluşturduğu ahenk ve güzellikleri Aruz kalıpları haline getirmeyi de ihmal etmedik. Yahya Kemal'in bunun en güçlü örneklerini sunmuş şairlerimizden olduğu hatırlanacaktır.

Batılılaşma ile meydana gelen hayatımızdaki köklü değişimler ve dünyadaki çalkantılar, birinci ve ikinci dünya savaşlarının insan ruhunda yarattığı sarsıntılar şiirimizdeki yapıyı da sarsmış ve düzenli ve kurallı şiirden düzeni belirsiz şiir kalıbına adım atılmıştır. Yirminci yüzyıl bu şiirin oluşum yüzyılı olmuştur. Hece şiirimiz şiir geleneğimiz içinde bir anda en değerli örneklerini nasıl yaratamamışsa, Divan ve Aruz geleneği Fuzuli, Şeyh Galip zirvesine çıkabilmesi için nasıl uzun bir zaman geçmişse batılılaşma tercihimizden sonra geçen zaman da yeni şiirimizde en kâmil örneklerini henüz hazırlama safhasındadır. Türk şiirindeki son dönem örneklerinde hem hece ile hem divan geleneğine yaslanan ve hem de serbest tarzda yazılan şiir örneklerinin devam etmiş olması arayışın sürdüğü kanaatini göstermiyor mu? Aslında Birinci Yeni ve İkinci Yeni diye tanımlanan şiir yaklaşımları ve örnekleri ana ekol olmaktan uzak bu köklü güzellik arayışının ve toplum hayatının yansımalarının birer örnekleridir. Türk şiir geleneğinin bütünlüğü içinde küçük bir es anlamından öte değildir. Bu nitelememizin bir siyasi

parti tutar gibi şiirdeki tarafgirlerimizin tepkisini çekeceğini biliyoruz. Tarafgirlik kendi güzelliklerimize yeni değerlerin eklenmesine mani teşkil ediyorsa terkedilmesinde fayda vardır. Düşünme ve estetik değer yaratmada yeni imkânlar kapı aralamak için çırpınış varsa onu da göz ardı etmek mümkün değildir. Hangisinin nasıl bir tutum ve yaklaşım oluşturduğuna karar verecek olanlar düşünen ve okuyan bireylerdir. Koro halinde düşünme biçimini terk etmek bizi daha nitelikli bir toplum haline getirir. Zira düşünmek her türlü sanatsal yaratıcı güç gibi bireysel bir iştir. Günümüzde düşündüğünü sananların pek çoğu on dokuzuncu yüzyıl sonu ve yirminci yüzyıl başından düşünce üretmiş münevverlerimizin çok kısır ve kötü tekrar örneklerini oluşturmaktadırlar. Yeni ve özgün bir fikir ileri sürmekten oldukça uzaklar.

Gelelim 21. Yüzyıl Türk Şiirinin yapısına: Deneysel ve görsel şiir olarak tanımlanan şiirimizde dâhil olmak üzere bu yeni döneme ilişkin arayışları birçok farklı örnekleriyle devam etmektedir. Bu arayışlara ilişkin sayısız örnekler verilebilir. Zaman bu arayışları kayıt altında tutmakla birlikte kendi özgün kimliğini ve kişiliğini de kazandıracaktır. Uzun zamandır süren şiirdeki yeni güzellik arayışları öncelikle toplumda dil zevkinin çok ileri bir safhaya erişmesi halinde kendini var edebilecektir. Her dönemde ve mekânda bu zevkin olgunluk noktalarında şiirimizde zirve güzelliklerini ortaya çıkarmıştır. Türk Şiiri 21. Yüzyıl zaman diliminde ve Anadolu mekânında yeni örneklerini oluştururken dünyadaki gelişmelerden bağımsız biçimde kendini soyutlaması mümkün değildir. Dünyanın küçük bir elektronik devreye sıkıştırıldığı günümüzde dünyadaki gelişim ve değişimin etkilerinden kendimizi sakınmamız oradan bize yansıyan sorunlara cevap üretmememiz düşünülemez. Dil bu sıkıntıları da kendi bünyesinde giderebilme gücüne sahip en canlı varlıktır. O nedenle 21 Yüz yıl Türk Şiiri bu çerçevede gelişmeler gösterecek demek bir kehanet değildir. Geleneğin birikimlerini reddetmeden geçmişteki gibi öncelikle biçimde mısra ve belirli kalıplar yerine yeni şiirimizin yolculuğu yeni hayatın getirdiği her şiire müstakil yeni biçim ve duyuş imkânlarına açık bütüncül bir mimari anlayışla vücut bulacaktır. Bu nedenle bir önceki şiir biçimini biçimde ve duyuşta kalıp olarak ve şiir mimarisi olarak tekrar eden şiirler eski şiir tanımı içinde yer alacağı kanaatindeyiz. 21. Yüzyıl şiiri Türkçenin dil güzelliğinin varlığı içinde kendini tekrarlamayan bir şiir üzerinde ilerleyecektir. Bugünkü şiirimiz hecede yarının Karacaoğlu'nı Yunusunu, Aruzda Fuzuli ve Şeyh Galip'lerini yetiştirmek için onun altyapısını oluşturmaktadır.

OYUN BİTTİ

Fatma DAĞLI

“Ne tuhaf bir yazı” diyor mezar taşına bakarak gazeteci kız.

“Ablamın son sözüydü” diyerek başını öne eğiyor köy muhtarı. ...

İnşallah geç kalmamışımdır! Güneş battı batacak. Aklım yarım kalan oyunda eve doğru koşuyorum. Ter damlaları süzülüyor güneş yanığı şakaklarımdan. Soluk soluğayım. Hah, geldim sonunda. Babama görünmemek için usulca süzülüyorum cümle kapısından. Parmaklarımin ucunda avluda ilerlerken bir el uzanıyor omzuma. Nefesimi tutuyor, gözlerimi yumuyorum. Yüreğim ağzında, yanağıma incek tokadı beklerken dişlerimi de sıkıyorum istemsizce.

“Sana kaç kere söyledim, güneş batmadan evde ol diye.”

Annemin fısıltılarını duyunca kasılan omuzlarım gevşiyor, kaburgalarımin arasına sıkışan nefesim bir anda boşalıyor. Göz göze geliyoruz. Sesindeki telaş anlamlandıramadığım hüzünlü bir tınıya dönüşüyor:

“Suyunu ısıttım, git banyonu yap güzelce, ben de birazdan yanında olurum.”

İyi ama neden? Hem de bu saatte? Zihnim bulanıyor. Vakit geldi demek.

Korku tünelinden geçip sessizliğe yürürken, Sahte bir gülücük konduruyorum titreyen dudaklarıma. “Öyle ya, yarın okullar açılıyor...” diyor ve seke seke merdivenlerden yukarı çıkıyorum.

“Kendini kandırmak da günah mıdır ane...”

Odama girerek yerdeki mindere bağdaş kuruyorum. Sedirin altından emektar çantamı çıkarıyor ve içini yokluyorum. Boş sayfaları bitmeye yüz tutmuş biri kareli diğeri çizgili iki defter, ucu bıçakla açılmış küçücük bir kurşun kalem

ve silgi kırıntıları. Hepsi de benim ruhum gibi perişan. Tek tek okşuyorum avuçlarımla. Okuduğumun, öğretmen olduğumun, annemi ve kardeşlerimi dayanın olmadığı uzak, çok uzak diyarlara götürdüğümün hayalini kuruyorum. Sonra köyümüzün dışına açılan tek kapıya, gökyüzüne çeviriyorum bakışlarımin. Pencereyi açıyorum.

“Püfff...”

Samyeli hırçınlığını bir kenara bırakıp, şefkatini ılık ılık üflüyor yüzüme. Yüreğim serinliyor. İyice sarmaş dolaş olmak için rüzgâr dostumla, önce başımı sonra göğsümü uzatıyorum dışarıya, ta ki ayaklarım yerden kesilene kadar. Gözlerimi kapatıyorum. Hayallerimin kanatlarına tutunuyorum sımsıkı. Uçuyorum. Yıldızlardan taç yapıyorum sarı saçlarıma. Beyaz bulutlardan tül tül elbiseler giyiniyorum. Tıpkı masal perisi gibi...

“Gong, gong, gong.” O da ne? Saat on ikiyi mi vuruyor? Daha dikkatli dinliyorum. Öfke kapımı tekmeliyor. Ve büyü bozuluyor...

“Ne halt ediyorsun daha?”

“Paaattt!”

Çantama savurduğu tekmenin acısını ta yüreğimde hissediyorum. Uçuşan eşyalarla birlikte hayallerim de sağa sola savruluyor.

Zehir saçan bakışlar, gözlerime demir atıyor. Donakalıyorum öylece. Bir kere baba; bir kere de şefkatle baksan olmaz mı?

“Sana okulu unut demedim mi?”

İşte beklediğim hamle geliyor. Belimden kavradığı gibi sedirin üzerine fırlatıyor beni. Yüzümü kapatıyorum ellerimle, bacaklarımin karnıma doğru çekiyorum. Saklambaç oynadığımi varsayıyorum. Saymaya başlıyorum içimden. Bir, iki... Babam beni tekmeleriyle sobeleyecek o kadar.

“Sana yapacağımı bilirdim ya, misafirlere şükret”

Homurtularına ağzından savrulan yoğun

tütün kokusu karışıyor:

“Giydir şunu kadın! Adamlar bekliyor. Daha fazla rezil etmeyin beni.”

Nemli gözlerimi kapının eşiğinde elleri böğründe taş kesilmiş zavallı kadıncağıza çeviriyorum. Rengi yine kül gibi. Susuyorum.

“Dayaktan uslandığını biliyorum anne...”

“Masal perisi gibi oldun” diyor annem. “Sahi mi” diyorum boy aynasına bakarak. “Şimdi oyun vakti” diyor. “Nasıl yani?” diyorum gözlerim parlayarak. “Bak” diyor ve kapının önünü işaret ediyor. “Balkabağı arabaya dönüşmüş. Seni balya götürecekt.”

“Masallar da gerçek olur belki değil mi anne...”

“Sen?” diyorum. “Sonra” diyor. Sesi neden titriyor? “Sen de gel” diye ısrar ediyorum. “Arabada yer yok ki” diyor. Saçlarımı okşuyor. “Özleyeceğim” diyor, kokumu içine çekiyor. “Döneceğim nasıl olsa, üzülme bu bir oyun” diyorum. Başını öne eğiyor. “Korkma” diyor. “Korktuğun zaman gözlerini kapat olur mu?” “Gözlerimi mi?” diyorum. “Evet” diyor. Yanaklarından iki damla yaş süzülüyor.

“Benim için ağladığını biliyorum anne.”

Kapının önündeyiz. Hayret! Babamın tütün sarısı pos bıyıklarının altından ilk defa gülümsemişliğini görüyorum. Yalvarsam, belki... İçimde bir umut... Yavaş yavaş yanına yaklaşıyorum. Farkıma bile varmıyor. Nereye bakıyor ki öyle?

Aaa, ne kadar çok koyun var burada? Ben kapıdan çıkarken onlar içeri giriyor. Bir, iki, üç, dört, beş... Babam ne ara almış ki bunları? Koyunların arasında kayboluyorum. Onlar beyaz, ben beyaz... Yalnız annem karalar bağlamış bugün. Sahi o nerede? Gözlerim avluyu tarıyor. İşte orada. Bez bebeğime sarılmış ağlıyor. Sihirli bir değnek dokunsa başıma. Küçülsem, küçülsem kucağındaki ben olsam...

Zaman durmuyor. Araba dörtlüye uzaklaşıyor. Toz bulutlarının arasından gittikçe küçülen bir karartı görüyorum.

“Buğulu gözlerle ardımdan baktığını biliyorum anne...”

Büyükçe bir konağın önündeyiz. Her şey

yabancı. “Haydi” diyorlar. Nefesim daralıyor. Bedenim ağırlaşıyor. Adımlarım geri geri gidiyor.

Kocaman bir odanın içinde oturuyorum. Herkes bana bakıp fısıldıyor. Artık masal perisi olmak istemiyorum. Oyun bitsin. Evimi özledim.

“Çok, çok geç oldu” deyip yerimden fırlıyorum. Kapının önünde yakalayıp geri getiriyorlar beni, gülüşmeler, şaşkın bakışlar, homurtular, kaç çatışlar... “Artık evin burası” diyorlar. Biliyor ama anlamıyorum. Derken başka bir odaya alıyorlar beni. Yalnızım. Korkuyorum. Perdeyi aralıyorum. Ay dede nerede? Yıldızlarım nerede? Beyaz atlı prens nerede?

“Masallar başlamadan biter mi anne...”

Etraf simsiyah. Ağlıyorum, gökyüzü de ağlıyor...

“Benim annem, canım annem, beni al kollarına...”

Kapı gıcırıyor, acı, çok acı gıcırıyor. Menteşeler inler mi? İnliyor... Bir gölge, kocaman bir gölge içeri süzülüyor.

“Canavarlar böyle mi gelir anne?”

Sakalları ayaklarında, yaklaşıyor. “Ellerin neden bu kadar büyük?” diyorum. Cevap veriyor. “Seni daha iyi tutabilmek için.” Artık masalları sevmiyorum. “Gelme, gelme, giiit...” diye haykırıyorum. Sesim nerede anne? Korkuyorum, çok korkuyorum.

Gözlerimi kapatıyorum. Yıldızlarım düşüyor anne, neredesin?

Gong, gong, gong...

Saat yine on ikiyi vuruyor. Kanatlarım kırılıyor, karanlığa gömülüyorum.

“Ağlama anne, benim için ağlama...”

Sen ne olur çocukluğumu sakla, tek kalan bu elimde, avucumda...”

Vakitlerden ayaz. Kayalıklar yankılanıyor: *“Üşüdüm üstümü örtsene anne...”*

Uçurumun dibinde minicik bir beden buluyor köylüler. Bir avucunda kısalmış kurşun kalem, diğerinde kana bulanmış kırıksık bir kâğıt içinde tek cümle mezar taşına kazınıyor:

“Ünzile’ler kaç koyun ediyor baba?”

AKŞAMIN GEZGİNİ YOK

I

Ölen sen misin ki
gözlerine asılı kızılılıkta
yolun yorgunluğunu
yitirmişsin

Denizler dolusu zaman
dururken heybende
nefeslik anın hesabıyla
dökük tekneyle dalgayı
dövme telaşındasın

Geceleri köprü altında
besmelesiz kesilen iblisin
Tanrısına öfkelenir
gündüzün lambalarını
yakmaya çalışırsın
dalgalara kızıp, dümeni
denizin gözlerine kırarsın.

II

Gezgini yoksa akşamın
onca meseli kim anlatır
kim öper ezberi yitik
oyuncunun alnını,
göğsü kim asar ellerimizi
geceleri binler rengen
boyansın diye

Tarihin kâtiplerini
kapıma bırakan akşam, ey!
alnın izine değdiği yerde
sözüm kocaman ürperti
yolun bittiği tümsekte
yol olurum kendime.

III

Sen misin yalınayak yolcu
uzak diyarlardan gelen
sesin kından çıkmaz kılıç
göçebe eşkıya sedası

Yeryüzünden gökyüzünden
yedi düvelden toplanan
mahşerin alaca atlısı

Artık ıslaha yetmez suhûf
kendisi olmaktan yorulan
halkları küfre boğar
sözün bittiği yer milat,
ezberletir hayat yolları.

IV

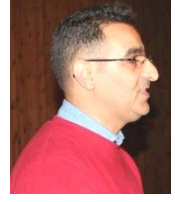
Biliyorum
kolay değil yaşamak
nereden doğsa güneş
köşsü bucak sığınışım
ufuk yorgunu gözlerine

şimdi bütün kuşlar
rüzgârın saç yolduğu
kesik ağaç kovuğu

Yüzümün yorgunluğu
eksik ayet gibi bıraktım
gecenin derinine.

Mustafa IŞIK

GİDİŞİNE YILDIZ ISMARLAMAK

Mustafa IŞIK

*"İnsan daha iyi kalplidir mutlu olduğu zaman."
Oscar Wilde*

Kendimizi bulma gayretimizdir bize hayatı anlamlı kılan. Gönümüz bize ait olduğu sürece hayatımız da aradığıyla anlam kazanır. Gönülde sevgi oldukça insan mutludur, mutluluk daim oldukça da yaşam ağacı dallanıp budaklanır. Çünkü hayatı mutlu yaşayanın ölümü de mutlu olur.

Eyvah, kim karşılayabilir başkasına gelen eceli? Bir ağaç, tek bir kuş, zamansız esen rüzgâr... Kocaman göğü doldurmaya yeter mi? Demir parmaklıkları pencerenin arkasında uzayan yola revan eylese de ruhumu, dünyamda düşlerim kadardır gündüzün hükmü. Arka cebimde unutulmuş tarakla geceden artan yüzümü sıyırırken, gökyüzü ölülerin gözleri gibi eşlik eder gönüme. Bana, her gece gidişine yıldızlar ısmarlamak düşer.

Gönüm, çürük kemikten yeniden dirilen Mesih'in avucunda keder çivisi ya da dal budak ağacın kovuğunda çağrılınca huzura, secdeye duran kütüğü avazına boyanmıştır. Yanmış, kül olmuş bir kent kadar yaralı, kulağınıza nağmeli, edalı seslenişle eşlik edecek kadar mağrur bir melodi gibi sesimle feryat etmesin diye karanlıklar, sabahların elinde bir yalınlık rüyaya akan boz bulanık sudan içerdim.

Ah, biz dünyayı dolduranlar! Yağmurun çok yakın ıslatan sesi değil sesimiz. Kardeşlerimiz vardı benim, acıkınca putlarını yiyen, yerde kıvranan asânın hatırlarını yerden kaldırmayan. Denizi kaç yerinden yol eyleyen Nebi'nin, incinen kalbin inayet yarasından Rabbiyle kelâma duruşuna hayret eden.

Şimdi, boynumu kesmeyecek gök bıçağı, acıyı acıyla bilemeye yetmezken telaşım, salı delen feryat olur. Ey sır taşımaktan aciz hamail! Bir damlaya bile yol olan gönümde deniz olmaya kalkma!

Biliyorum, ben o eski ben değilim. Gönüm bir mezarlık... Ellerimdir onlar ulu orta dağılmış, parmaklarım. Biraz sevincim biraz da hüznüm, yan

yana yatmayı beceremeyen. Mezarlık deyince, hayalinde hep günahkârların günahlarının usanmışlığıyla kaskatı kesilen mermerler, dua bekleyen ölüler gibi solmaya yüz tutmuş, yudumluk suya hasret -bilmem hangi bahçeden koparılıp getirilmiş- çiçekler gelir aklıma.

Ya, ölülerin, suyu unutmuş çöl sarısı dudaklarına ne demeli! Eski hüznülere sara sarpa beynimdeki binlerce soruya nispet bu soru: 'Acaba ölüler de uyurlar mıydı?' İşte düş dediğin, merhametiyle rüzgârı bile peşi sıra yürüten annenin çocuğuna sesleniş değil midir zaten. Zamansız bırakıp gitmelere ne demeli? Zaten, her insan ölümü hak edecek yaşta değil midir?

Asıl olanın ölmeden önce ölmeye dirilmek olduğunu unutmamalı âdem. Evet, bilirim, herkes payına düşeni anlatır kendi hikâyesinde. Çünkü insanların mezarları da tıpkı yürekleri gibidir. Koşmak, sevgiliye. En güzel. Ellerin ayaklarına dolanışına mâni olamamak... Kays da öyle yapmıştı. Leyla için giyerken mecnûnluk gömleğini, düğmelerini bağlamayı unutmamış mıydı? Amaç vuslat iken gerisi teferruat değil miydi?

Şimdi nereden çıktıysa, maziye zamansız seyrüsefer ahvalim! Hâlâ aynı çocuk mızımlığı. Şimdi beraber adım attığımız o sokaktayım. Güneşli bir günün ikinci vakti, yürüyüşüne ne de çok yakışır başındaki kavak yeli.

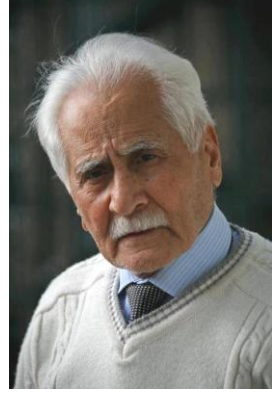
Biliyor musun, her ölüm bana dokunur biraz. Her salâ sesinde biraz daha yüreğime sığınırım. Her tabut biraz daha zenginleştirir kızların çeyiz sandığını.

Ah! Ölüm, gömleğin son düğmesi gibidir. Tüm düğmeler açılır, her biri ömürden bir film karesi. Siyah boyalı, beyaz gülüşlere nakışlı... Son düğme, filmin son noktası. Şimdi daha iyi kalpliyim kendime karşı. Şimdi daha mutluyum. Şimdi sen gibiyim. Ben gibiyim. Şimdi ben de bir ölüyüm.

-“Ölüm bize ne uzak, bize ne yakın ölüm.”

Türk Şiirinin Beyaz Kartalı Cennete Uçtu. “Şairin Olduğu Yerde Protokol Olmaz.”

Bahaettin KARAKOÇ

“On iki yaşında ilk şiirim antolojide yayımlandı. Ben ilk şiirimi ilkokul üçüncü sınıftayken yazmıştım. Cela Köyü idi o zamanlar köyümün adı, köyümde yazdım. Bu “Memleket Şiirleri Antolojisi” Behçet Kemal Çağlar’ın çıkarttığı bir dergi var, Yurt adında, orada yazdım bu şiirimi.

Bu dergiden, Behçet Kemal Çağlar’dan alıp antolojiye koyduk.”

“Şiirlerime müdahale etmem, şunu değiştirsem demem. Çünkü o an, o çatlak düşünceye sahibim, onu sonradan değiştirip de yani sık sık yapılmamış bir yemek gibi çomça elinde karıştırmayı sevmem. Yazdığım şiir, ilk yazdığım haliyle kalır ve öylece de yayımlarım.”

“Ben tarzları denerim. Değişik tarzlar geliştirme, şiirde ses neye gidiyor, hangi biçimde yayımlanırsa daha güzel olur bunu düşünürüm. Sen yeni baskılarını gördün mü kitaplarımın. Yayınevi yeni getirdi. Bütün eserlerim beş cilt halinde yayınlandı. “Seyran”, “Kar Sesi”, “Bir Çift Beyaz Kartal”, “Beyaz Dilekçe”, “İhlamlar Çiçek Açtığı Zaman”.

“Beyaz Dilekçeye Beyaz Bir Önsöz” le başlanıyor. Bu şiirin birinci bölümünü yazmıştım o zaman, Kıbrıs elimizde değil. Balkanlarda bir avuç toprağımız yok, dostumuz yok, giremiyoruz, çıkamıyoruz, hep demir perdedi. Balkanlar da öyle, Kafkaslar da öyle, giremediğimiz yerler ama bu şiiri yazdığım zaman buralar dâhil bunların hepsinden bahis ediyorum. Benim o bahsettiğim yerlerin hepsi sonunda ben yaşarken daha kitabım geniş okuyucu çevreye ulaşmadan beğenilip çırpmadan oraları gördüm. Allah’ım oralara gitmeyi nasip etti, oralar özgür oldu, çoğu bizim oldu yani. Cenabı Allah ne istediysen verdi. Bu tamamen İslam coğrafyasını, değerini kucaklayan bir hadise, ben içimden geldi de yazdım.”

“İlk defa iki bölümle Diyanetin açmış olduğu yarışmaya katıldım, onu da Mustafa KÖK diye felsefe hocası bir arkadaşım illa ısrar etti ver gönderelim diye, ben de sen göndereceğine ben göndereyim niye o kadar korkak davranayım diye seslenişte bulundum, öyle gönderdim biri ikiyi. Biri de iki de kazandı yarışmada birine birinciliği birine üçüncülüğü vermişler. Seçici kurulda görevli Hayrettin Profesör soyadını hatırlayamadım, oydu onların tertip komitesinden sorumlu. Şiirlerim için bunların birisini yarışmadan çektiyeceğiz demişler. Ben de dedim ki bunun hakkını teslim ederseniz parası sizin olsun kime vererseniz verin dedim. Öyle de oldu, Şiiri çektim dereceyi de parayı da almadım onu da yine yanımda Dolunay’da yazarlardan Adem Konak’a verdiler. Orada Kültür Bakanlığı var, Azeri şairler var, hepsinin huzurunda söyledim bu böyledir. Yarışmaya girdim, daha önce de girdim, onlara verildi. Ama bana gelince bu teklif geldi, bu teklifi yapmaya hakları var mı yok mu bunu da bilmiyorum. Sen dereceden çekil, şiirini çek, biz dereceyi başkasına vereceğiz, senin ki zaten daha önceden dereceye girdi dediler. Zaten parayı da almıyorsun dediler dereceyi de parayı da ona verdiler.”

“Dünyada kullanılmamış kelime kalmamış ve biz hep aynısını tekrar ediyoruz, ben buna karşıyım. Bunu bir züğürtlük sayıyorum. Şairin amacı dili zenginleştirmek değilse, demek ki rahmani değildir. Bunu sen güzelleştireceksin. Bu hak sana verilmiş. Şair yani sihir, şu bu eklemeler nedir bunu taramak lazım. Ben şiir yazdım. Bu benim en eski şiirim yayımlandığı Memleket Şiirleri Antolojisi, benim kitabım değil. On iki yaşındaydım bu şiirim bu antolojide yayımlandığı zaman.”

“İnsanın içinde bir dünya vardır, bir de dış dünya vardır, gördüğü taklit ettiği, iç dünya ise kendine has olan, var ettiğidir.” “En sonlarda, ben artık şiirde tam yetkili olduğum zaman hocalara sordum, Profesörlere sordum. Yahu, ben şiirden anlarım, her şeyi anlarım, Türk Edebiyatının duayenlerinden diyorsunuz, Çağdaş Türk Edebiyatı diyorsunuz ama Tanpınar’ın yazdığı teknik Fransızca. Hececiler şuna buna yazıyor, peki bu adı vereceksen bunu nasıl kurtaracaksın, nasıl kendi şiirimizi oluşturacağız bunları sordum. Bu şiir bizim şiirimiz değil dedim. Onun için buna kendi ruhumuzu vereceğiz, kendi musikimizin sesini aktaracağız. Bir şiirin yansımalarında musikide var, bu çoklu bir meseledir bunları düşündüm. Ve en son İstanbul’dan önce Ankara bunu hissetti, Gazi bunu hissetti. Hocalara anlatmış olduğum bu düşüncelerimi, mesajlarımı onlar fark etti, Gazi fark etti. Onların fark etmesiyle şimdi gelişme var ama bu dönem tamamen bitti şiir. Çünkü şairler köleleştiler.

Ben hiçbir zaman köle olmadım.”

“Şairler hiçbir zaman mucit olmadı, yani kendi içindeki sesi yakalayamadı, bulamadı daha doğrusu. Bulamadı, başka bir şablonu aldı, başkalarının kullandığı şablonu tekrar ettiler. Tekrar nasıl kendin olursun? Şiirlerimin ve kitaplarımın ismi tamamen değişik. Ben “Beyaz Dilekçe” derken, her şey yeniden gök gibi bembeyaz kâinat, Rabbin aklı var. Ve Rabbin aklı üzerine yazdığı yazısı var, ona yakışır bir şiir o Beyaz Dilekçe. Bütün isim koymalarım bu düşünceyle.”

“Her kim yazmaya teşebbüs ederse kınmam. Taklitte başlasın, şununla başlasın, bununla başlasın ama arkasını getirsin. Kendi çatısını kendi kursun, kendi kurduğu çatı altında ev döşesin. Filan gibi yapayım, falan gibi yapayım, şöyleymiş böyleymiş, onlar çıkıyor zaten, kendisi olabilsin. Şairin eğitim amacı olması lazım, şairim ben düşündüm, her zaman düşündüm, ilkokul çocuklarından tut üniversite mezunlarına kadar insanları düşündüm.”

“Bunun her birinin bir değişik aşk anlayışı var. Aşk bile bilmiyorlar bana göre. Dikkat ediyor musun, ben aşk üzerinde sürekli duruyorum. Bunu atlamıyorum, şiir koyuveriyorum kendi sosyal paylaşım siteme. Yazdım kitap olarak çıkaramadım deniliyor ama yenisi konulmuyor kendi paylaşım sitelerine, koyamazlar ki. Geçen birisi, kendini bir şey zannediyor, kalkmış beni övmeye kalkıyor.”

“Allah aşkına bu adam ne diyor dedim incir çekirdeği kadar bilgisi yok, güler misin ağlar mısın? Ben Türkiye’de şairlere onur kazandırdım. Hiç birisini kıydan köşeden, yani memur durumuna sokup amir hükmüne teslim etmedim, devir teslimi yapmadım. Ayırdım, hiçbir zaman protokol kuralları işletmedim. Çünkü Şairin olduğu yerde protokol olmaz.”

“Ben bir köy çocuğuyum. Köyün en aydınıydı babam, görevi icabı da öyleydi, yirmi sene muhtarlık yaptı. Aynı zamanda CHP’nin köyde temsilcisiydi, onu bıraktı, Demokrat Parti temsilciliğini kurdu. Haberler dergisi çıkardı, o zamanlar başka dergiler de vardı. Babama dergilerin hepsi gelirdi, okuyordu, babamızdan gördükçe bizler de okuyorduk, çocuk yaşta dergilerle tanıştık. Kimse derginin ne olduğunu bilmezdi. Ben o günlerde şiir dedim.

Yurt dışına gittiğim zaman bile hep şiirlerimi takdir ettiler. Yazarlar Birliği ile de gittim, şairlerin içinde, uçakta, dönüşlerde gösterilen ilgiden, Balkanlarda gördüğümden mutlu oldum. Uçaktan inerken, ülkelerine yaklaştığım zaman, seni ülkemde kim bilir nasıl karşılayacaklar dediklerini ve karşılamalarını gördüm.”

Bir Sevgi Oylumu Mor Menekşe

**Sevgi olmasa,
Üşürdüm kuyularda ey dost!
Karanlığın rüzgârı dalgalandıkça,
Sevgidir çoğaltan soyumuzu;
Sevgiliyi andıkça.**

**Şiir olmasa,
Olur muydum sanki şimdi ben?
Geçmişin ve geleceğin dilidir şiir.
Ne zaman yakalasa beni içimden,
Nadide çiçeklerden bir iksir.**

**Umut olmasa,
Yürekte ne ışıyacaktı kandil kandil?
O umutlar ki her zaman bir kutlu asa,
Yeşertir en çorak gönül topraklarını Çil çil! ...**

**Düş olmasa,
Tükenir miydi hiç penceresiz geceler?
Can kendini vururdu yokuşa,
Kilitli kapılar gibi
Birbirine kilitlenirdi bilmece.**

**Hülyâ olmasa,
Ruh nasıl hicret ederdi tâ yıldızlara?
Şiir, düş, umut ve hülyâ
Bir sevgi oylumu mor menekşe;
Selâm kaleme, kâğıda.**

**Sabır olmasa,
Nasıl yumuşatacaktık ayrılığın kemiklerini?
Hayatlarımızla bağlı olmasak toprağa,
Ezgilere karıştırıp kimyasını
Böylesine koklayabilir miydik çiçeklerini?**

**Hasat vaktidir şimdi,
Şiirin en güzel sabahı,
Sevginin ak topuklarını yüreğe vurduğu an,
Ne ışık, ne rüzgâr, ne de sular uyuyabilir artık;
Dipdiri bir medeniyettir kan?**

BAHAETTİN KARAKOÇ

AĞAÇLAR KATİL OLACAK

Zehra Meral KONŞUK İVECAN

Küçükken (Ah nasıl hızla kayıyor zaman ve ben bu kelimeyi her söylediğimde daha da uzaklaşıyor benden) bahçemizde dalları pencerelerimizi kaplayan gövdesi kalın bir ağaç vardı. Öyle yayılmıştı ki dallarıyla; görenlerde evimizi kucaklıyormuşçasına bir his uyandırıyor. Bir anlamda kutsaldı; kökleri Selanik'e dayanan bizler için sanki bir kızıl elmaydı o ağaç. Büyük büyük annemiz doğup büyüdükları topraklardan zorla koparılıp gönderilirlerken o topraklara ait bir şeyi yanında götürme hevesi ile bu ağacı filizken getirip ekmeseydi belki öylesine bir dekor olacaktı bahçemizde. Zaten sıradan birçok şey değil midir biz onlara önem atfettiğimiz için özel olan? Bu ağaca baktıkça da hep "belki" dedik "Belki bir gün o topraklarda..." Masallardan efsanelerden fırlamışçasına ilginç bir görüntüsü vardı bu ağacın. Mesela garip şişkinlikleri vardı gövdesinde. Bazen geniş kalçalarıyla oturduğu yeri kaplayan yaşlı bir bayana benzetirdim hayal dünyamda. Ama bazen de her an doğum yapacakmış gibi duran hamileler gibi düşlerdim onu. Kim bilir belki de Uygurlar'ın Göç Destanı'na konu olan dokuz çocuğu doğuran ağaç bizim ağacımıza benzeyen bir ağaçtı da insanlar böyle hayaller kurmuştu? Olamaz mı? Komik bir şekilde çizgi filmlerdeki gibi gövdesinde ve civarında mantarlar bile çıkardı. Sanki fantastik havasını bunlarla tamamlayıp manzarayı bütünleştirmek istiyormuşçasına. En güzel sabahlarını sunuyormuş bana bilemedim. Çünkü ben o günlerden sonra hiç o kadar mutlu ve huzurlu uyanmadım. Penceremizde ışık ve ağaç yapraklarının oyunları uyanırdık her sabah. Sürekli evin içine doluşmaya çalışan güneş ışınlarını yaramaz bir şekilde engellemeye uğraşan yapraklar oynayıp dururdu. Bu tatlı oyunlarla uyanan ben, cama hayran hayran bakardım. O ışık her daim bana sihirli gelirdi. Sanırım

dünyadaki değerli hiçbir taş böyle güzel ışık huzmeleri oluşturamaz.

Bahçemizde hepi topu bir ağaç varmış gibi en farklı ağacımıza daldım kaldım oysa evimizin dört bir yanında ağaçlar vardı. Seviyordum onları. Bize sundukları her şeyi seviyordum. Büyükçe bahçemizde her birini bir aile büyüğünün dikmiş olduğu ağaçlarımız vardı. Yani ağaç sevgisini ilköğretim hayat bilgisi kitaplarındaki "bize oksijen üreten canlılar" tanımlarıyla edinmedim. Ben onlarla yaşadım. Gövdelerine sarıldım, dallarına tırmandım, kollarına salıncak kurdum, meyvelerini topladım, boncuklarınd

dan kolyeler- küpeler yaptım iplerle dizi dizi. Karıncasından kuşlarına, tırtılından börtü böceğine kaç cana ev sahipliği yaptıklarına şahit oldum.

Büyüdükçe daha çok koşturuyoruz. Mutluluğumuz bu koşturmaca arasında azalıyor, aldırıyoruz. Çocuksu şeylerimiz yaşlarımızla birlikte bir bir unutuluyor. Sanki neşe yalnız o yaşlara özgü de bize haram.

Unuttukça kaybediyoruz.

Oynamayı unutuyoruz oyuncaklarımız kayboluyor, ağaçları unutuyoruz ağaçlar kayboluyor. Ve sonuçta mutluluğu unutuyoruz mutluluk kayboluyor. Neden kötü bir şey kaybolduğunda sadece o giderken güzel şeyler onlarca değeri peşinden sürüklüyor?

Anladınız sanırım artık bahsettiğim bu ağaçların hiçbirisi yok. Yanlarına ahşap evimizi de alıp gittiler. Yeryüzünde hafızamdan başka yaşayacakları hiçbir yerleri kalmadı. Yeni düzen bir avuç ağaca yer bulamıyor bir türlü.

Korkarım hızla büyüyüp hızla para etmedikleri sürece hızla yok edilmeye devam edecekler. Topraktan sökülemesin diye köklerini yaysa da insanoğlunun zalimliğine karşı köklerinin işe yaramadığına şaşkınlıkla şahit olacak. Ve bu belki de son şaşkınlıkları olacak. Onu yok ederken aslında kendi kendini yok ettiğini anlayamayan insanoğluna da ayrıca hayretler ederek son uykularına dalacaklar.

"ağaçları unutuyoruz ağaçlar kayboluyor. Ve sonuçta mutluluğu unutuyoruz mutluluk kayboluyor. Neden kötü bir şey kaybolduğunda sadece o giderken güzel şeyler onlarca değeri peşinden sürüklüyor?"

KAYSERİ KİTAP FUARI HAKKINDA

2. Kayseri kitap fuarı geçen yıl olduğu gibi bu yılda oldukça büyük beklentilerle 13 Ekim tarihinde açıldı. İlk günlerde kendisinden beklenileni verecek fuar grafik çizen etkinlik tüm ülke çapında takdir ve ilgi ile izlenmeye başlandı. İstanbul medya ve yayın grupları neredeyse her gün satış ve ziyaretçi bilgileriyle ilgilendiler. Büyük yayınevleri ilk günden itibaren satış rakamlarını büyük fuarlarla karşılaştırmaya başladılar.

Fakat nedense şehrimizde yapılan iyi, güzel, ses getiren, başarılı etkinlikler ülke genelinde olumlu yankılar oluştururken şehrimizde bundan mutluluk duyan insan sayısı azaltılmaya hatta bu tür başarılı uygulamaların bir yönünden olumsuzluk yaratabilmek için çırpınan kişiler, gruplar oluyor. Bu her yerde mi böyledir? Bilemiyoruz.

Dergi olarak bizlerde fuarda yerimizi aldık. Neredeyse bütün söyleşi ve etkinlikleri dergi olarak takip etmeye çalıştık. Bütün söyleşiler ve etkinlikler-

de salonlar beklenin üzerine doluydu.

Buda gösteriyor ki fuarda kamuoyunu karşılayan bir çaba ortaya konulmuş. Fuar görevlileri kısılanacak bir tempo ile bütün alanda kendilerini hissettirdiler. Elbette ki fuarlarda kitlelere hitap edecek ve onların ilgisini çekecek şöhretli simaların ağırlığı hep oluyor. Fuarlar pazarlama ağırlıklı etkinliklerdir. Bunun yanında Genel Yayın yönetmenimiz Şair, Yazar Selim Tunçbilek, Prof. Dr. Şükrü Karatepe, Prof. Dr. İlber Ortaylı gibi şahsiyetlerin aydınlanmaya dayalı olan pazarlama dışı söyleşileri ile fuarın bir şehrin kültürel birikimine yayın dışı söyleşilerle katkı sunması da önemliydi.

Yayıncılarla yapılan çeşitli değerlendirmelerde Büyük yayınevleri dışındaki küçük yayınevlerinin daha çok desteklenmesi gerektiği fikri her fuarda tartışılan bir vakadır. Yalnızca Kayseri kitap fuarına özgü bir durum değildir. İstanbul, Ankara, Kocaeli, İzmir, Eskişehir vs. gibi pek şehrimizde düzenlenen fuarlarda da küçük yayınevlerinin çoğu zaman masraflarını çıkaramadıkları bir gerçektir. Kayseri şehir olarak bu tür etkinlikleri daha güçlü ve kalıcı olması

için üzerine düşeni yapacaktır. Henüz ikincisi düzenlenen fuarda gözle görülür bir başarı vardır. Önce bunun altını çizmek gerekir. 672.524 ziyaretçi ve önemli kitap satışı ile dikkatleri şimdiden üzerinde toplayan fuar gelecek yıllarda adından daha da fazlasıyla söz ettirecektir. Bu şehrin kültür ve sanat hayatına sosyal değişimine önemli ve kalıcı tesirler bırakacak olan fuarın gelecek yıllarda da başarısı için el birliği ile gönül gönüle çalışmanın ve topyekûn şehir olarak seferber olmanın hazırlıklarını şimdiden yapmalıyız.

İSTEMEM!

Gönlüm Sana müştaktır başka kemal istemem
Ebedileşmeyecek noksan visal istemem!...

Ne dünyadır ne ukbâ benim aradığım şey
Maksudum Sen'in rızan başka emel istemem!...

Ey Rabbim, varlığını Sen'in sevgin kuşatsın
Vuslat yolculuğumda asla halel istemem!...

Sen'in için çektiğim her çileye râzıyım
Nefsime semirtecek makam ve mal istemem!...

Yitip gitti insanlık, ne vefâ var ne de ar
Zelil düşmemek için zerre vebal istemem!...

Sükûtî'nin gözünde eridi gitti dünya
Sana kul olayım da başka ikbal istemem!...

Hızır İrfan ÖNDER

DOĞRU MU ZAMAN, YANLIŞ MI İNSAN?

Selin Meriç ÜNAL

Zaman... Yanlış harcadığında telafisi olmayan tek ve en değerli hazinedir. Zamanı doğru değerlendirmek ileride yaşanacak pişmanlıkları engeller.

Herkesin önceden belirlenmiş bir süresi var bu dünyada. Bu belirli süre içerisinde elimizden gelenin en iyisini yapıp, zamanı en verimli şekilde kullanabilmekte asıl marifet. Boş zaman yoktur boşa geçen zaman vardır. İnsan yaşlandıkça zamanın daha çabuk geçtiğini düşünür, çocukken oyun oynarken hissetmeyiz zamanın akıp gittiğini ya da lise de aşk gözümüzü kör etmişken zamanın durduğunu düşünürüz. Oysaki zaman akıp gidiyor ve kimsenin onu durdurmaya, geri almaya gücü yetmiyor. Bu kadar aceleciliğimiz, telaşlı yarışımız kime neye bilmiyoruz. Sadece birkaç dakika durup ince şeyleri düşünmeye, hassas davranmaya, kalbimizi dinlemeye ihtiyacımız var. Bazen geç Kaldığımız şeyler de olacak bu hayatta işimiz, okulumuz, randevumuz hatta aşkımız gibi ama kendimize ve hayallerimize geç kalırsak alarmımız çalmaz, hayat acımaz. Zamanında yaşanması gereken anlar vardır ne geç ne de erken olmaması gereken. Geç yaşandığında hiçbir anlam ifade etmeyen ya da erkenden yaşanıp kolay yitirilen, değeri bilinmeyen. Annem hep ne gelirse gençlikte gelsin derdi sonra anlıyorum yaş geçtikçe hislerin daha derinleştiğini, boş ver deyip geçebilmenin gençken daha kolay olduğunu. Sadece bir hayatımız var yapmamız gereken yaşayıp geçmek. Hayatın senden çaldığı anları geri almakla uğraşmaktansa onların yerine daha iyisini koymak her zaman en doğru olanıdır. Yolunuzda olmak daima önünüze bakmak zamanı kullanmanın en doğru şeklidir. Zaten gün geçtikçe yaşıyoruz, bir bakıyorsunuz ki tarihler yok olmuş zihninizden geride sadece kısa anlar kalmış. Köşede bucakta aradığımız o güzel anlar da aslında hayatımızın bir yerinde saklı. Belki bir duvar yazısında belki bir kahve kokusunda belki de bir gülüşte. Aradığımız anı bulduğumuzda onu avucumuzda tutmak istersek eğer sadece kıymetini bilip ona sıkı sıkı sarılsak yeterli. En dibi gördüğümüzde bile sarıldığımız o güzel anlar bizi ayağa kaldırıp yeniden dedirtmeli.

Dertlerimize deva olduğunu düşündüğümüz zaman bazen derdimizin kendisi olabiliyor. Zamana

bırakıp unutturum dediğimiz acılar da var mutluluktan uçtuğumuzda zamanı durdursak dediğimiz anlar da. Yaşadığın her ana hayatından güzel bir iz bırakmak sadece senin elinde, zaman akıp gitse bile. Hayatının iplerini zaman elinden almadan rüzgârda bir yaprak gibi savrulmadan, sen zamanın iplerini al. Yaşadığın her anın tadını çıkart çünkü asla tekrarı olmayacak. Geçmiş ne kadar boşa harcarsanız harcayın hala koca bir yarınız var. Unutalım gitsin kötülükleri, onlar sahibini bulsun biz güzel olan her şeye sarılalım.

DERİNLİK

Rüzgâr mevsimine aşına,
Rengine gözleri...
Hemhalsin yaranla bir başına,
Temiz sayfaların yağmura...
Avuçlarında toprak diri,
Beslersin bitevi tükenmişliği...
İnsan kutsandıkça dibe,
Yüzeye vurur derinliği...

İnci, lale boynuna yük...
Ağır, kuş tüyüncü kanatları...
Kartal yuvası yarda,
Gözlerin derine bakar;
İçinde dirilir dünya...
Ölüm, son öpücüğüdür yârin,
Sular yükselirken ahde...

Umut, alaca aydınlık...
Hassas terazilerde hüznün allı pullu...
Fırtına yakındır zirvesine dağın,
Güneş gözüdür günün...
Aynada yitiğin buluta beyaz...
Kimseye verilmiş sözü yoktur,
Sokaklarında şiir okunmayan şehrin...

Burhan KALE

Adam yatağında oturuyordu. Elini sanki incitmekten korkarmış gibi, nazıkçe yastığının altında gezdirdi. Şimdi avucunun içinde, oğlunun Almanya'dan getirdiği mavi enfiye kutusu duruyordu. Oğlu Almanya'ya giderken baya üzölmüştü. "Olsun gittiyse de en azında bunu kolayca buluyorum artık, kendiliğinden ayağıma geliyor. Zira ayağım bir yere gitmiyor," dedi. Oğlu her gelmesinde bir yıllık enfiyeyi toptan getiriyordu. Hasretlik mi daha zor? Diyerek elini yastığın altından çekti. İç çekerek elindeki enfiye kutusunu açtı. Kırışıklıklarla dolu elinin üstüne, başparmağıyla işaret parmağının birleştiği noktaya yeteri kadar enfiye döküp diğer elinin orta parmağıyla, sanki tütünö tekrar eziyormuş gibi özenle yaydı. Önce burunun sağ deliğine, çekti. Sonra soluna, elinin üzerindeki kırışıklıklara dolan enfiyeyi diğer eliyle temizledi, kutuyu özenle yerine yerleştirdi. Canı her istediğinde, günde bilmem kaç kere, ibadet ediyormuş gibi özenle, bu ayini tekrar ederdi.

Kutuyu yerine yerleştirmişti ki, dışarıdan bir çığlık yükseldi. Adam olduğu yerde yekindi. "Beni bunca kadının içinde bıraktı, gitti bir dam dolusu deliyle nasıl başa çıkacağım yattığım yerden, öbür oğlanın kendine faydası yok. Safın önde gideni, dayak yemese bari bunlardan" diye hayıflandı. "Ayşe, Fatma, Aliye kime diyorum ben, birbirlerini yemekten duymuyorlar ki, kız Döndü sendemi duymuyorsun? En akıllıları sendin yavrum, neler oluyor orada? Kesin artık, kimse duymuyor mu beni? Ayşe, Fatma, Aliye"... Adam bir süre sonra seslenmekten, vazgeçti. Bağır-maktan yorulmuştu. Nasıl olsa duymuyorlardı. Odanın kapalı kapısını uzun süre sessizce seyretti. Sürgüye baktı, baktı. Hiç kımıldamıyordu. Dışarıdan gelen gürültüye rağmen, odada yerleşik bir sessizlik, bir sükûnet vardı, ama daha çok boğucu, sessiz bir karanlığa benziyordu. Eşyaların yerleri değişmiyor, tek bir toz tanesi uçmuyor gibiydi. Elini uzatabildiği en uzak noktaya uzattı. Karyolasının demir başlığının kenarındaki tokmağı tuttu. Eliyle onu ovalamaya başladı. Tokmak, ovalanmaktan kalaylanmış bakır gibi parlıyordu...

Bir an camdan dışarı bakmak istedi. Sonra vazgeçti. Başka bir maviliğe tahammülü yoktu. Sadece sırtına vuran güneşle yetindi. Başını sol tarafa, doğru çevirdi. Ayakları tutarken, hep oturduğu köşeye baktı. Köşesiyle kendi arasına üç yer minder, üç adım sığıyordu. Adam gençliğinde karısını, odanın camından görünen, karşı köyden kaçırıp nasıl, bu odaya gelin

getirdiğini düşündü. Bir gün pencereden bakarken, aniden kalkıp atına atlamış gidip sevdiğine kavuşmuştu. Bir dağın göğsünde bir ev, diğer dağın göğsünde bir ev, evin birinde bir insan, diğerinde bir insan camdan birbirilerini seyrediyorlar. Ne dağ dağa, kavuşuyor. Ne insan insana, nede o geçmişteki gibi köşesine! Eskiden başkasının oturmaya, cesaret edemediği yerinde şimdi torunları oynuyor. Arada gelinlerden biri uyuya kalıyordu. Başını karşıya çevirdi. Hamamlık orada öylece duruyor. Sanki artık yalnız yıkanmayı bile, beceremiyorsun der gibi sırtıyordu. Çocukluktan beri oturduğu, uyuduğu, banyo yaptığı, yemek yediği, damat olduğu, karısıyla konuştuğu, çocuklarını sevdiği bu oda ona, düşmanıymış gibi kötü davranıyordu. Elini yastığının altına soktu. Ayinini tekrarlayıp enfiyesini eline döküyordu ki, bitmiş olduğunu fark etti. Elindeki mavi kutuyu, hışımla odanın ortasına fırlattı. Hissettiği ve hissetmediği her zerresiyle sinirleniyordu.

Tekrar bağırmaya başladı. Kimsenin onu duyduğu yoktu. Duvarı enfiyelerinin bulunduğu taka karyolasının üstünde, ama uzanabileceğinden uzak-taydı. Takaya ulaşabilmek için uzun süre çabaladı. Ne yapsa olmuyor, bir türlü yetişemiyordu. Tüm vücudu ter içinde kalmıştı. Sanki takayla arasındaki mesafe gittikçe artıyor, uzanmak imkânsızlaşıyordu. Sinir seviyesi hızla artı, vücudundaki bütün kan sanki boy-nundan beynine doğru fıskırıyor, damarları patlayacakmış gibi geriliyordu. Sinirlenince alnının ortasında beliren damar şişmiş hızlı hızlı atıyordu. Başında şiddetli bir, ağrı başladı. Sanki bütün oda, üstüne geliyor, yer sarsılıyordu. Oda etrafında hızla dönüyor gibiydi. Kendini yastığının üzerine attı. Tavanda her zaman, saydığı on iki ağaç, sanki on iki asker gibi karşısına dikilmiş yataktan çıkmasına müsaade etmiyordu. Hızlıca gözlerini yumdu.

Aniden kendini gençliğinde, jandarma tarafından sorguya çekildiği odada buldu. Başındaki askerler "anlat neden yaptın" diyorlar. Adam "ben bir şey yapmadım" demekten öte geçemiyordu. Askerler "sen yaptın ömür boyu çıkamayacaksın buradan" diyorlar. Ben suçsuzum çıkacağım, çıkmak istiyorum buradan " deyip duruyordu. Birden suçsuzum diye bağırarak gözlerini açtı. Uyandığında başı terden yamyaytı. Şaşkınlık içerisinde etrafına bakıyordu. Başını çevirdi. Yastığının üzerinde duran enfiye kutusunu gördü. Yüzüne bir gülümseme yayıldı.

VAKIT VUSLAT

Gülhanım Ebru BULKURCU

Ölmek istiyorum... Ölüp bu yalan dünyanın sahte insanlarından kopup gerçek olana, Hakk'a yürümek istiyorum. Yoruldum artık sahtelikten sahtekârlıktan, mutsuz olup ta mutlu görünmekten, kendi nefesimle boğulmaktan yoruldum. Yalnızlıktan yana yorgunum. Gerçek dünyaya giderken hiç değilse Azrail olacak yanımda, belki sinirli belki güler yüzlü. Kollarımdan tutacak iki melek -hani öyle anlatıyorlar ya- en azından yalnız olmayacağım, omuzlarımdaki bütün yükü yalnız götürmeyeceğim. Kollarına tutunacağım iki melek benimle olacak... Ve cehenneme giderken, evet yorgun fakat mutlu olacağım. Ateşe bile onlar götürüp odunları onlar atacaklar, ben yalnızca yanacağım. Her zamanki gibi yine "yalnızca... Ben değil aslında sırtıma yüklediğiniz yükler yanacak..."

Hep özlediğim şeyi, ölümü istiyorum. Ama öyle kuru kuruya değil, öyle bir çırpıda aniden değil, acıdan kıvrana kıvrana gebermek istiyorum. Neden mi? acı çekmeyi seviyorum da ondan. Alışığım ben nede olsa. Aniden ölürsem rahat edemem ki! Hem sizler ani ölümümü kaldırabilir misiniz? Hayret edersiniz, olacağı buydu deyip unutursunuz birkaç yıl sonra. Hayır! Ben bunu istemiyorum. Acı çekerek kıvranmak istiyorum gözlerinizin önünde. Yıllardır göremediğiniz beni göstermek istiyorum. Bana üzülp acıyın yalvarın istiyorum. Feryatlarımı duydukça kahredin. Belki sizlere ağır gelecek benim karşınızda can çekişim fakat ben ölümün acısını çekmeyeceğim ki sizlerin yükünü çekeceğim kendimi öyle hafifleteceğim. Elbette bunu yalnız yapacağım. Yorgunluğa taviz vermeden, direneceğim. Yaşama tutunmamı isteyeceksiniz. Ben, ölüme söz verdim. Azrail'le anlaşma yaptık. Önce benim istediklerim sonra onun istediği. Yani artık yerini beğenmeyen, bedenimden bezmiş canım... Benim istediklerim ne olacak, vicdanım rahatlasın... Sizler bana acıyıp vicdan azabı çekeceksiniz ya? Bende rahat bir şekilde öleceğim...

Ah... Annem çaresiz kalacaksın ya, safsın. Gerçi bazen çok fena oluyorsun, hatta saman altından su yürütmez değilsin ama hala çocuksun, hep çocuktun, hiç büyümedin ki. Biliyorum,

olgun olsaydın beni anlardın yoksa değil mi? Neyse anne, ben ölüyorum... En azından bunu anlarsın dimi anne. Anlarsın dimi? pekâlâ...

Baba, hani kalbin durmuş ölümü yarım saatlığına yaşamışsın ya, Azrail'i görmüşsün, bana "ben bir daha o anı yaşamak istemiyorum" dedin ya, ben istiyorum baba. Ben bilmediğim dilleri konuşmak istiyorum Azrail'i görmek istiyorum, tıpkı senin gibi. Geri dönüşlü değil temelli. Ben can verirken hayata döndürmeye uğraşmayın yani. Ciddiyim. Sen korkuyorsun ya ben korkmuyorum baba sende korkma. Ben senin yerine de ölürüm o korktuğun sahneleri ben yaşarım yerine. Bunun nedenini annem anlamaz ama sen anlarsın belki. Hoş yorgunluğumu sende anlamıyorsun, farkındasın aslında fakat anlamak istemiyorsun. Neyi anlamak istedin ki zaten.

Bir arkadaşıma dedim "insan hep ölmeyi ister mi?" diye o da "işte sen hep istemişsin ama olmamış Allah'ta sana bu hastalığı vermiş" dedi. Bunu hiç düşünmemiştim. Haklıydı. Derdimi sorgulamadan dinleyen tek insandı. Siz hep sorguladınız. Neyse... Daha ne yazayım bilmiyorum. Zaten anlamıyorsunuz ki bu kadarı bile fazla. Yalnız tarih bırakıyorum ona dikkat edin emi çünkü bu günlerde kötüleştirm ağrılarım çoğalmaya başladı. Size normalmiş gibi görünüyor ama değil, daha yeni başladık! Bakalım ne kadar sürecek... Hastalığımı ne zaman fark edeceksiniz. Gerçi ben biliyorum. Kan kusa kusa yatağa düştüğümde... Ölüme birkaç saat kala...

İLK ŞİİR

Ben senin kıyıya vuran ilk şiirinin.
Toprak gözlüyüm,
Ellerinin kiriyim.
Ne vakit yıkadın elini;
Bende akıverdim özgürlüğe.
Elinin izi vardı ya üzerimde,
Sorma şimdi
Zihnimde bu bulanıklık niye?

Nursel KEÇE

SERÇEÖNÜ

susar kimi
yani öyle telaşlar
ilk çağrıya yaklaşılın kıvılcımlar
koca başımı televizyondan alınca
o karışık yumak yani, milyon yıllık kalıtım

şehir önümde cangıl, ısı adaları ufukta
şehir, kötü oyunculuk, ılık ekşi fısıltı

alüminyum doğramalara
beni, yarı boy saçaklara yere değmeyen
türlü gizemlerle oynak kaldırımlara
çağırdın, geldim
pantolon cebinde dutlarla

yani ben kesişen yolların ortasında
bankamatiklerin ve korozyonun adıyla
ıslak adıyla küpeli teriyerlerin
yan etkiler göğsüme açıktan
kafatası üstü neon hare

kötürüm bulutlar altında
izler izler üstüne, yığınla hayat
devinen bir yumrudur, insana bulalı
dersaadet'te kış gibi silik
fasılalı, öylesine

bak, ayaklarım eve doğru
ömür düzse de kadran yuvarlak
kepenkler, insanlar, gök cisimleri
tarih başa dönmez, nihayetinde falso alır
ben dönerim ikinci katta daireye
doğu cepheye, üç artı bir
biraz güney
cepte baş ağrısı
dikiş patlayacak kadar
perdeler kapalı ve

serçeönü, here i come
akşamlardan bir akşamdı

Mustafa YILMAZ

ARZ CAZİBESİ

Hoş geldin
Buyur içeri
Ayakkabılarını çıkartma sakın
Yağmurun dinmesini bekle
Gökkuşağı çok yakın
Alışmalısın
Birikintiye düşen sesleri
İşitmelisin
Dudakların çıtırtı seslerine
Bağlanmalısın
Bu mevsim böyledir
Hasta eder adamı
Gönül köprüsü üzerinde
Sen ve ben
Zamanın ruh şarkıları
İçime düşen rüzgâr
Her zerrenin sahibi
Şüphesiz
Arz cazibesi

Kurtuluş ÇELEBİ

ÖZGÜN

Kesik acıyı besler,
Parmak yanar boyuna...
Yüzük, parıltısında,
Gün ışığına yüklenirsin...

Çizgi, halince kendinde...
Takvim, sıcaklığında karın...
Ateş İbrahim'le özgün,
Sıradanlığa kızgın...

Dağın eteğindesin,
Deltasındasın ırmağın...
Dokuzyüzyirmibeş ayar,
Denize karışanın...

Ucu kıvrıkcık saçların,
Damlalar billur ayna...
Yağmur bin pişman,
Sırça köşk dünya...

Selçuk ŞAMİL

AKŞAMLAR

Ne çok severdim akşamları,
Oysa ne tek kadeh atmışlığım var,
Ne köhne bir meyhanede demlendiğim.

Seni sabahlar götürür,
Akşamlar getirirdi,
Ondandı akşamları sevdiğim.

Günde iki kez nefesim tıkanırdı,
Arası bende yok,
Ben o arayı yaşamazdım.

Bir gün pencereye bir kumru,
Yuva yapmıştı.
Nede hamarattı hınzır,
Üç tüyden bir ev döşerdi.

Sen eve girince nasıl ısınırdı ortalık,
Her şey nasıl güzelleşir,
Ne varsa dağınık anında yerleşir.
Bütün duvarlar canlanır,
Dolu verirdi koskoca ev.

Ben iki kere kabuk değiştirdim,
Bir günde.
Biri gidişin, öteki gelişinle.

Bir kumruya bakardım pencerede,
Bir sana içerde.
Ne kadar da güzeldiniz ikinizde.

Bir sabah uyandım ki,
Kumru yuvasının üstüne,
Çaprazına iki telek bırakmış.
Anladım ki yuva iptal,
Terk etmiş.

Ve senin yastığında kocaman,
Saat büyüklüğünde bir gözyaşı lekesi,
Sararmış...
Üstüne iki kirpik düşmüş,
Akreple yel kovan gibi,
Yediyi beş geçe.

Bir daha ne sen geldin, ne kumru.
Ben hala bekliyorum,
Aynı yerde ikinizi de...
Sabahları hiç sevmiyorum o yüzden
Ama o çok sevdiğim akşamlarda vefasızmış

Yüksel AKÇAYIR**A•KALEMLER**Yazı Kuruluakalemlerdersisi@gmail.com

Şiir Vakti Dergisinin aylık ekidir.
Sahibi: Sevilay Tunçbilek
G.Y.Yönetmeni: Selim Tunçbilek
Y.İşleri Müd.: Mehmet Tunçbilek

Mustafa Yılmaz - Fatma Dağlı
Emine Çoban - Melike Çelik
Z. Meral Konşuk İvecan

Abone: www.akalemler.com
satış: www.kitap-evi.com
Baskı : Geçit Ofset Matbaacılık
Abone Bedeli: **60TL**. Kurum:100TL
Her ayın birinde abonedeviz.

Posta Çeki Hesap No: 05640490

